

Piata pôstna nedeľa – C

Jn 8, 1 – 11

3. apríl 22

Milé sestry a bratia v Kristovi

Už malé deti sa zvyknú porovnávať so svojimi vrstovníkmi. Ale radi tak robíme aj v dospelosti. Pomocou porovnania s druhými chceme zdôrazniť svoje prednosti - či už skutočné, alebo domnelé - svoju vlastnú dokonalosť. Ťažšie sa to deje v duchovnej oblasti, pri ktorej sa nedajú prednosti až tak ľahko porovnať, odmerať. To nás zvádza k tomu, aby sme svoje chyby a nedokonalosti nedokázali uznať, aby sme ich skôr vnímali na tých druhých. Rovnako nám ťažko padne priznať si svoje vlastné previnenia.

V našej mysli prevláda predstava, že dobrí sme my, zakiaľ čo zlo sa týka skôr tých druhých. O to viac, že každý máme aj sklon projektovať, premietiť sami do seba predstavu vlastnej dokonalosti. Už rodičia často nasadzujú malým deťom privysoko latku dokonalosti. Ak sa tak nedeje s láskou, potom to ani nepomôže na ich ceste k lepšiemu životu. Niekedy si sami túto latku bez lásky osvojíme, sami seba vnímame cez projekt vlastnej dokonalosti – už ani sami seba nedokážeme vidieť takých, akí sme, nevieme byť ani sami sebou. Sami seba vnímame ako projekt vlastnej dokonalosti. Zahradzujeme si tak nevedomky cestu sami k sebe a namiesto toho „zbožšťujeme“ svoj vlastný ideál. Nedávno mi jeden z kamarátov spomenul, ako stretol nášho spoločného známeho, ktorý v súčasnosti zastáva pomerne vysokú funkciu, ako sa s ním už ani nevedel porozprávať. Sklamany ho nazval „chodiacou funkciou“ - funkciou, z ktorej sa vytratil človek.

Evanjelium dnešnej nedele hovorí o žene, pristihnutej pri hriechu. Zákonníci chceli v tejto situácii rozohrať hru s Ježišom - chceli mu nastaviť pascu, aby otvorene zavrhol niečo zo starobylej zákonnej tradície (napriek tomu, že vyhlasoval, že neprišiel zrušiť ani jedinú čiarku zo zákona), alebo aby zavrhol svoju vlastnú predstavu milosrdného Boha Otca. Zákonníkom nešlo o ženu, ani o hriech, to všetko bolo len prostriedkom ich zvrátenej hry, ktorou chceli nachytať Ježiša. Podľa evanjelia ale Ježiš pokojne sedel a nenechal sa vyrušiť. Najprv nechal svojich protivníkov vykričať sa. Až potom im odpovedal a svojou odpoveďou ich chytil do vlastného chytráctva, do ich predstavy vlastnej dokonalosti a povedal im, že kto je bez hriechu, nech prvý hodí do ženy kameň.

Ježiš odmietol model, ktorým zlo chceme riešiť na niekom inom. Je to schéma, ktorej sa aj my často pridŕžame, pri ktorej zabúdame na človeka a zabúdame aj na skutočného Boha. Namiesto života, namiesto skutočného dobra staviame šablónu, schému, ktorá má nahradiť život. Ježiš ukázal, že jemu ide o skutočné dobro a hoci cesta k nemu býva náročná, chce ju v nás otvárať.

V prvom rade si všíma človeka. V každom človeku, aj v chybujúcom vníma jeho dušu, ducha, život. Nehľadá morálnu schému, ale živého človeka, takého, aký je. Vedel, že človek robí chyby, nie je dokonalý. Posúdenie Ježiš necháva na Boha, ktorý je milosrdnejší ako sme my. Svojim prístupom nás tak uzdravuje, napráva nás tam, kde sa v nás prebúdzajú dobrá vôľa.

Je to aj výzva pre nás. Ježiš nás vyzýva konať dobro. Vyzýva nás, aby sme sa pritom neporovnávali s inými, ani aby sme neživili v sebe latku vlastných projekcií, ale aby sme v sebe hľadali dobrú vôľu. Aby sme liečivo napomáhali skutočnému životu v nás i okolo nás.

Viliam Arbet